

I

LAAT IN DE MIDDAG, vroeg in het nieuwe millennium, een kilometer voor het Shell-tankstation langs de A2 ter hoogte van Breukelen. Lucas Pauw keek op zijn horloge, een verguld Omega-horloge dat nog van zijn grootvader was geweest, en daarna op het digitale klokje naast de snelheidsmeter op zijn dashboard. Twaalf over vijf. Tijd zat. Hij liet zijn blik van de binnenspiegel naar de buitenspiegel gaan, en vandaar verder naar rechts om te controleren of er geen medeweggebruiker in zijn dode hoek zat, gaf vervolgens het stuur een tikje in de richting van de uitvoegstrook en liet het gaspedaal los.

Strikt genomen hoefde hij niet te tanken, maar je wist nooit hoe zo'n eerste avond zou verlopen. Beter trouwens om even een plastic wegwerphandschoen aan te trekken. Bij een gelegenheid als deze wilde je niet naar benzine ruiken.

Hij haakte de slang los uit de houder, controleerde of er geen druppels aan het mondstuk hingen en stak het in de opening van de benzinetank. Terwijl hij in het handvat kneep om de pomp in werking te stellen keek hij gedachteloos naar de andere automobilisten die stonden te tanken en naar de Shell-shop, waar hij zo moest afrekenen. Het was al donker en er waaide een kille noordenwind, waardoor het binnen bij de kassa's en de schappen met snoep en chips des te warmer en uitnodigender leek. Het licht viel in een wijde cirkel op het asfalt rond de glazen pui en scheen ook op de netten met houtblokken voor de open haard die daar lagen opgestapeld. Bij de ingang stonden emmers met in folie verpakte tulpen en chrysanten. Daarnaast: een schoolbord waarop in onhandige letters HEDEN VERSE VLAAMSE FRIET was geschreven.

Rondom waren vlaggetjes getekend en in de hoeken stond afwisselend: NIEUW! LEKKER! NIEUW! LEKKER!

Hij huiverde. Hij had geen jas aan. Bij drieëntwintig liter sloeg de pomp af en hij liep naar binnen om te betalen. Het rook er naar vers brood en nog iets anders. Geen friet. Gebakken spek. Ham. De rij voor de kassa was lang. Achttien over vijf. Nog steeds tijd zat. Hij haalde zijn portefeuille uit zijn achterzak en stelde tevreden vast hoe los zijn broekband om zijn middel zat. Vijftien kilo in drie maanden. Het ging de goede kant op. Kijk nou eens naar die kerels die daar bij de counter met de warme snacks rondhingen. Ze vraten zich helemaal klem aan bamiballen en kroketten. Wat had die vent daar links nou op zijn bordje liggen? Lucas strekte zijn hals om het beter te kunnen zien. Bladerdeeg met iets erin. Rookworst. Ja, het was een halve rookworst in een goudglanzend omhulsel van gevlochten bladerdeeg, met mosterd, en mayonaise. Gadverdamme, dat zou hij dus nooit meer doen. Geen gefrituurde etenswaren meer als hij getankt had. De diëtiste had hem voorgerekend dat het op dagbasis algauw achthonderd calorieën scheelde, zo niet duizend of meer.

‘Het equivalent van een flinke warme maaltijd, meneer Pauw.’

‘Zoveel?’

‘Zoveel. En dat neemt u dus als hartig tussendoortje.’

In de auto had hij nog een appel liggen.

Eenentwintig over vijf. Waarom schoten ze niet een beetje op bij de kassa? God, kijk nou, die vent. Hij kauwde nog op de laatste hap van zijn rookworst en het meisje achter de counter reikte hem al een grote puntzak met friet aan. Leuk kind trouwens. Aardig gezichtje. Vond die vent ook, want hij lachte naar haar. Vrachtwagenchauffeur, wedden? Dat vet-tige haar, die laag op de heupen hangende spijkerbroek met de verkeerde schoenen eronder. Nee, dan zijn schoenen. Zwarte brogues. Leren zolen. Smal en elegant. Ze zou hem niet op een slechte smaak betrappen. Ze zou meteen in de gaten hebben dat hij zich op een onnadrukkelijke manier uitstekend wist te kleden.

Zijn maag knorde. Hij was aan de beurt om te betalen en toetste zijn pincode in. Zouden ze uit eten gaan? Wat als ze het zo gezellig zouden hebben dat ze de tijd vergaten en pas om een uur of acht, halfnegen op

zoek zouden gaan naar een restaurant? Het kon wel halftien worden voordat ze het voorgerecht kregen. Een of ander lifflafje.

Friet was minder erg dan een kroket. In feite was friet gewoon aardappel met wat plantaardige olie. Geen verzadigde vetten, geen rood vlees. Hij zou aan dat meisje vragen of ze er niet te veel zout op wilde doen. En geen mayonaise. Drie minuten voor halfzes, hij moest wel gaan opschieten.

‘Hoe lang moet ik wachten als ik een portie friet bestel?’

‘Het is al klaar, meneer. Een grote of een kleine?’

‘Een eh... grote. Niet te veel zout.’

‘Zit er al op, meneer. Ik kan het er niet meer af halen. Mayonaise? Pindasaus? Uitjes?’

Ui mocht. Ui was groente. Ui zonder saus zou niet blijven plakken. De snippers zouden van het frietje af rollen op het moment dat hij het in zijn mond wilde steken. Op zijn das. Gegarandeerd.

‘Meneer?’

‘Mayonaise en uitjes, graag. Niet te veel.’

Heet, heet, heet. God, wat was dit lekker. De friet vroeger als ze met Koninginnedag naar de kermis op de Dam gingen. Hij zag zichzelf zitten, met zijn broers en zijn zusje, op de trappen van het Monument. Pa deelde de bakjes uit, kleine porties, zonder mayonaise, want dat gaf maar geklieder. Ieder jaar sloeg hij een van de kinderen over. Gewoon. Willekeurig. Een van de kinderen kreeg geen friet, want het leven was ook onrechtvaardig.

‘Kunnen jullie er vast aan wennen.’

Toen hij voor het derde achtereenvolgende jaar het kind was dat werd overgeslagen, was hij gaan huilen, met zijn hoofd op zijn knieën, zijn armen eromheen geklemd. Bleke blote knieën, want het was na Pasen en dan droeg hij zijn korte broek. Zijn vader boos natuurlijk.

‘Wat is dat voor komedie, jongen. Je lijkt wel een kleuter.’

Hoe hij ook zijn best deed om te stoppen, het lukte hem niet.

‘Lucas. Kijk me eens aan.’

‘Waarom word ik altijd overgeslagen, pa?’

Zijn vader was naast hem gaan zitten. ‘Als je het rustig tegen me gezegd had, Lucas, dan had ik misschien mijn hand over het hart gestreken. Maar dat gejack van jou, ik ga dat niet belonen.’

Hij liep naar de wc om zijn handen te wassen. De vrachtwagenchauffeur van daarnet kwam naast hem staan en grijnsde naar hem in de spiegel.

‘Was het lekker?’ De chauffeur klopte op zijn buik. ‘Ik kon de verleiding ook niet weerstaan, hoor.’

Kwart voor zes al. Nu had hij echt haast. Hij droogde zijn handen af en ging naar de parkeerplaats. Liep die man nou achter hem aan? Lucas keek om zich heen en drukte op de afstandsbediening om het portier te openen.

‘Audi A6. Mooie wagen.’

Lucas knikte vaag en bleef met zijn onderarm op de deur staan wachten tot de vrachtwagenchauffeur zou doorlopen. Die had zich naast de auto geposteerd en stak een sigaret op. Levensgevaarlijk om zo dicht bij een tankstation te gaan staan roken.

‘Geen Audi A8 natuurlijk, maar toch, mooie wagen.’

Wat moest die vent van hem? Lucas tastte naar zijn achterzak. Zijn portefeuille zat er nog. Hij kuchte. ‘Kan ik iets voor u doen?’

De kop van die man. Hij vond het zelf kennelijk erg grappig, want hij begon weer te grijnzen. Lucas zuchtte en duwde het portier wat verder open. ‘Als u het niet erg vindt...’

De vrachtwagenchauffeur gooide de peuk van zijn sigaret op de grond en maakte hem met een draaiende beweging van zijn schoen uit.

Zou hij er wat van zeggen?

Maar de man liep al door, in de richting van de parkeerplaats waar de vrachtwagens stonden. Hm, nou stapte hij toch in een personenwagen, een donkerblauwe Audi, een Audi A6. Nou ja zeg, wat had dit nou weer te betekenen.

Lucas startte de motor en reed stapvoets langs de andere Audi in de richting van de invoegstrook. Hij hield zijn gezicht zo strak mogelijk naar voren gericht terwijl hij zijn ogen naar rechts draaide. Een Nederlands kenteken. 54... JG... PV... Die vent stak zijn hand naar hem op. Gewoon doen alsof hij het niet zag. Nu optrekken en invoegen. Zo, dat had hij goed opgelost. Rustig gebleven. Geen onzekerheid getoond. Overwicht, daar ging het om in zulke situaties. Even het kenteken herhalen. 54 GJ... Nee... JG... Nee... GJ... PV... Verdomme. Laat ook maar. De matrixborden boven de weg versprongen. 90 kilometer, 70 kilometer,

50 kilometer. Hoe bestond het, op zaterdagavond.

Ter hoogte van de afslag Maarssen kwam het verkeer op alle rijbanen tot stilstand. Zo ver Lucas kon kijken: rode achterlichten. Het begon te regenen. Kansloos was hij. Een kansloze onderneming was het, sowieso. Hij reikte naar het handschoenenkastje en haalde er een plastic mapje met papieren uit. Achter zich hoorde hij het geluid van een sirene. In zijn spiegel zag hij de reflectie van blauwe zwaailichten. Dacht hij het niet. Een ongeluk. Hier stond haar nummer. Hij toetste het in op zijn telefoon, schakelde de handsfreemodus in, zette hem terug in de standaard en wachtte.

‘Met Simone.’

‘Met Pauw.’

‘Sorry? Ik kan u niet goed verstaan.’

Lucas haalde de telefoon uit de standaard. ‘Zo beter? Met Pauw spreek je. Lucas Pauw. We hebben een afspraak.’

‘O, Lucas, ja. Ik ben er al.’

‘Daar was ik al bang voor. Luister, het verkeer zit tegen. Ik sta vast op de A2 en ik vermoed dat er een ongeluk is gebeurd.’

‘Wat vervelend.’

‘Heel vervelend. Dus ik denk, eerlijk gezegd...’

‘Wil je afzeggen?’

‘Nee, maar ik denk dat het nog wel even kan duren.’

‘Niet erg, hoor. Ik zit hier prima.’

‘Goed, nou, mooi. Ik bel als ik in de buurt ben, maar dat kan dus nog wel even duren, hè. Je zit bij Karel v?’

‘In de lounge, ja.’

‘Weet je of ik daar kan parkeren?’

‘Er is hier wel een parkeerterrein, maar dat is geloof ik alleen voor hotelgasten. Zal ik het even voor je navragen?’

‘Graag. Dank je wel. Tot zo dan, hè.’

‘Tot zo.’

2

NA ZEVEN TELEURSTELLENDEN INTERNETDATES had Lucas Pauw zich tot Axel de Beaumont gewend, over wie hij een verhaal had gelezen in de kerstbijlage van de *Nieuwe Observator*. De foto toonde een slanke man op leeftijd met een beminnelijke glimlach en iets te lang wit haar, dat schuin naar achteren was gekamd. Niet direct een type bij wie Lucas zich op zijn gemak voelde, maar in elk geval geen zwever, al had De Beaumont na zijn pensionering wel een poosje psychologie gestudeerd. Daarvoor was hij twintig jaar lang managing partner van Solid Solutions geweest, een private-equityfonds dat zich met name richtte op veelbelovende biotechstart-ups. Sinds hij zijn aandelen had verkocht was hij een man in bonis. ‘Financieel ben ik onafhankelijk,’ zei hij in het interview. ‘Voor het geld hoef ik het niet meer te doen.’

Lucas had een kort antecedentenonderzoek naar De Beaumont en naar Solid Solutions laten doen, en toen daar geen al te vreemde dingen uit naar voren waren gekomen, vulde hij op de website van De Beaumont Personal Counseling een korte vragenlijst in, waarop vrijwel onmiddellijk een uitnodiging was gevolgd voor een ontmoeting op het landgoed van de heer De Beaumont zelf.

Hij bleek kantoor te houden in het prachtig gerenoveerde koetshuis van een zeventiende-eeuws kasteel aan de Vecht, halverwege Loenen en Breukelen. Hij kwam Lucas al tegemoet lopen toen die zijn Audi nog maar net de oprijlaan op had gedraaid. Het grind knarste onder hun schoenen toen ze elkaar op de parkeerplaats achter in de tuin de hand schudden.

‘Pauw.’

‘Meneer Pauw. Wat leuk om u te ontmoeten.’

Een stem als een klok. De Beaumont hield Lucas’ hand even vast en keek hem doordringend aan terwijl hij met zijn andere hand de sjaal die hij in de gauwigheid had omgeslagen tegen zijn hals drukte. ‘Ik heet Axel. Zullen we elkaar tutoyeren?’

Halverwege het tuinpad naar het koetshuis bleef hij staan bij het bronzen beeld van een man en een vrouw die elkaar op de mond kusten. Hun lijven waren langgerekt en naakt. Hun handen waren met elkaar verstrengeld. ‘Mooi, vind je niet?’

Lucas knikte.

‘Ik weet niet hoe jij erover denkt, maar ik vind het heel mooi. Er spreekt zoveel liefde uit. Tegelijkertijd is het erotisch, en toch niet ordinair. Kijk eens hoe zij op haar tenen moet staan om met haar gezicht bij zijn gezicht te kunnen komen terwijl hij’ – De Beaumont zakte door zijn knieën en streeelde beurtelings over de kuiten van de man en de vrouw – ‘stevig met zijn voeten op de grond staat en haar ondersteunt alsof ze een danseres is, een prima ballerina, een sterke en zelfstandige vrouw die ondanks haar kwaliteiten toch niet zonder...’

‘Is het van Kees Verkade?’

‘Ah, je hebt er verstand van.’ De Beaumont ging weer rechtop staan en legde zijn hand op Lucas’ onderarm. ‘Maar het is van Eric Claassen.’

‘Broek in Waterland.’

‘Briljant. Briljant. Broek in Waterland. Daar heeft hij zijn atelier. Ik ben meermalen bij hem op bezoek geweest. Verdomd aardige kerel. Ken je hem persoonlijk? Heb je wel eens wat van hem gekocht?’

Lucas schudde nee. Alsof hij daar het geld voor had. Maar dat was wel het laatste dat hij deze voormalige managing partner van Solid Solutions aan zijn neus zou hangen. Die liep intussen met zulke snelle passen voor hem uit dat Lucas hem nauwelijks kon bijhouden. Hij hijgde licht toen ze bij het koetshuis aankwamen.

‘Kom verder, kom verder,’ zei De Beaumont terwijl hij de voordeur voor hem openhield. ‘Ik heb een kleine lunch voor ons laten klaarzetten. Niets bijzonders, hoor. Gewoon een paar boterhammen.’

Hij dirigeerde Lucas naar een kleine keuken aan de andere kant van het koetshuis, waar op het hardstenen aanrecht twee schalen met

versgebakken broodjes stonden, harde en zachte, bruine en witte, met pitten en met zaden, hoog opgetast en belegd met de fijnste soorten ham en worst, de mooiste Franse kazen. De geur alleen al deed Lucas het water in de mond lopen. Er was ook een schaal met sla en tomaten. Naast het theeblad, met twee porseleinen kopjes erop, stond een etagère met amandelkrullen en chocolaatjes.

‘Goed,’ zei De Beaumont toen hij glazen water had ingeschonken en ze tegenover elkaar aan tafel zaten. ‘Ik zal je eerst wat over mezelf vertellen. Daarna zal ik uitleggen hoe ik te werk ga en wat je van mij kunt verwachten. Mag ik je intussen wat van deze heerlijkheden aanbieden?’

Onbeleefd om nu te zeggen dat hij op kantoor al geluncht had.

‘Neem, ze staan ervoor.’

Een bruine dan, met ham, dat was minder erg dan kaas. Kleine hap-pen. Rustig kauwen. Slokje water tussendoor. De voormalige managing director, of hoe heette dat, de managing partner van Solid Solutions nam alleen wat sla.

‘In mijn vorige leven,’ zei hij, ‘was ik managing partner van...’

‘Solid Solutions,’ zei Lucas. ‘Private equity. Biotech.’

‘Ah, je hebt je voorbereid. Verbaast me niets. Je lijkt me niet het type dat zich zomaar in een of ander avontuur stort.’

Hij glimlachte en bood Lucas nog een broodje aan. Die nam er nu een met brie. Vooruit, ook een tomaat.

De Beaumont glimlachte weer en vertelde hoe hij na zijn pensionering door een goede vriend van hem op het idee was gebracht om zijn talent voor het realiseren van deals in te zetten voor mensen die op zoek waren naar het geluk dat liefde heette en zich daarbij exclusief te richten op de happy few, want daar zat het gat in de markt. Hij zag het bij de vriendinnen van zijn vrouw die hun man waren kwijtgeraakt door een scheiding, door ziekte, een tragisch ongeval. Waar moesten zij een nieuwe partner vinden van het niveau dat ze gewend waren? En dan de hoogopgeleide vrouwen die zo op hun carrière gericht waren geweest dat ze zichzelf geen tijd hadden gegund om een partner te vinden en die, laten we eerlijk zijn, op de meeste mannen nogal intimiderend overkwamen. ‘Een serieus maatschappelijk probleem,’ zei De Beaumont. ‘Ik ben dankbaar dat ik mag bijdragen aan een oplossing. Zelf heb ik

altijd zoveel geluk mogen ervaren dat het mij enorm veel voldoening geeft om in de herfst van mijn leven iets terug te kunnen doen.’

Lucas knikte. Deze vent was dus eigenlijk een weldoener. Maar hij zou hem voor dit gesprek wel zevenhonderd euro in rekening brengen, en mocht het tot een opdracht komen: tienduizend euro.

‘Mag ik je nog een broodje aanbieden?’ De Beaumont hield hem de schaal voor, maar Lucas schudde nee. ‘Sla dan? Een tomaatje? Het zijn heel goede tomaten. Ze komen van een biologische groenteteler in het Westland. Mijn vrouw en ik rijden daar elk weekend naartoe om voor de hele week groente en fruit in te slaan.’

‘Dank je. Ik heb echt genoeg gehad.’

‘Dan ga ik thee zetten. Zelf drink ik het liefst groene thee, maar ik heb ook verveine en rooibos en eens even kijken...’ De Beaumont pakte een paar weckflessen uit de oude apothekerskast naast het fornuis en bestudeerde de etiketten.

‘Gewone thee is prima,’ zei Lucas.

Maar De Beaumont luisterde niet. Hij draaide een thee-ei open en duwde er wat blaadjes in. ‘Je kunt je zeker wel voorstellen hoe blij ik ben om jou hier te hebben, Lucas. Mannen als jij dienen zich niet elke dag aan op de markt van liefde en tederheid. Als we met elkaar in zee gaan zullen we nog uitgebreid over jou en je achtergrond te spreken komen, maar voor nu wil ik je vast zeggen: je bent *a dream come true*, en dan bedoel ik natuurlijk: voor de vrouwen die op zoek zijn naar een man met een maatschappelijke positie als de jouwe.’

Wat zagen die amandelkrullen er aantrekkelijk uit. Eentje dan. Eentje zou hij er nemen als De Beaumont hem de etagère zo zou voorhouden. Die broodjes waren maar klein en een derde had hij afgeslagen. Vanavond zou hij alleen wat groente en kip eten. Tienduizend euro als het tot een opdracht zou komen. Nog een keer tienduizend euro bij succes. Hij zou er een lening voor moeten afsluiten, dus hij moest wel blijven opletten. Afstand houden. Ze waren geen vrienden en dat zouden ze nooit worden ook.

‘Klopt het’ – Lucas schraapte zijn keel – ‘dat je bedrijfseconoom bent?’

De Beaumont knikte terwijl hij een kaars aanstak. ‘Rotterdam.

Erasmus Universiteit. Toen heette die nog de Nederlandse Economische Hogeschool.’

‘Als ik goed ben geïnformeerd, heb je je studie niet afgemaakt.’

Dat kleine zenuwtrekje bij zijn rechteroog. Die was raak. Maar De Beaumont herstelde zich snel. ‘Ach ja, de verleidingen van het studentenleven, je kent het wel. Ik heb er met volle teugen van genoten. Op een gegeven moment begon ik voor de lol wat op de beurs te handelen en binnen een jaar zat ik er tot over mijn oren in. En dan wordt het een zakelijke afweging. Wat is de meerwaarde van een bul ten opzichte van het verlies aan inkomsten gedurende de tijd die ik nog zou moeten besteden aan een paar tentamens waarvan het nut... Ik bedoel, in termen van efficiency zou het een investering zijn geweest waarvan het rendement...’

‘Toch jammer. Volgens mij blijft dat knagen, geen titel. Mensen plaatsen daar vraagtekens bij.’

‘Valt wel mee, hoor. En ik geloof niet’ – De Beaumont glimlachte naar hem terwijl hij hem een kopje thee inschonk – ‘dat ik slecht geboerd heb.’ Hij gebaarde om zich heen. ‘Nu zit je in mijn kantoor, maar waar ik woon, dat is tien keer zo groot. Bij gelegenheid zal ik je eens uitnodigen, Lucas. Mijn vrouw en ik geven regelmatig dinertjes voor leuke, interessante mensen. Niets bijzonders, hoor, we houden het altijd eenvoudig. Er zijn al een paar mooie vriendschappen uit voortgekomen. Misschien zou jij trouwens ook eens over jouw werk... Maar laten we niet op de zaken vooruitlopen. In het aanmeldingsformulier las ik dat je een aantal vervelende ervaringen hebt gehad met daten via internet. Vertel eens.’

‘Nou, niet vervelend. Het werd gewoon niks.’

De Beaumont knikte. ‘En waar lag dat aan? Of laat ik je vertellen waar het aan lag. De dames die op jouw profiel reageerden waren niet van jouw niveau. Ze dachten...’

‘Over het algemeen waren het leuke, goed opgeleide vrouwen, met goeie banen.’

‘En toch keken ze vooral naar je maatschappelijke status, niet naar wie jij werkelijk bent.’

‘Nou, nee, er gebeurde gewoon niks. Soms lag het aan mij, soms lag

het aan haar. Dan hadden we een leuk e-mailcontact gehad en op het moment dat we elkaar zagen...'

De laatste keer, een maand of twee geleden. Hartstikke leuke vrouw. Advocaat was ze, topadvocaat bij een van de grote kantoren. De gesprekken aan de telefoon waren zo gezellig geweest dat ze hem had uitgenodigd om bij haar thuis te komen eten. Haar blik toen ze de voordeur opendeed. Ze deed haar best om het te verbergen, maar in de split second daarvoor had hij al gezien wat ze dacht. Bij het dessert... Wat zat die De Beaumont hem nou doordringend aan te kijken, met die begripvolle ogen van hem, die warme glimlach.

'Nou? Wat ging er dan mis, Lucas?'

'Wat ik zeg. Er gebeurde niks.'

De Beaumont knikte naar hem alsof hij het antwoord op een moeilijke vraag bijna goed had. 'Dat is precies wat ik in mijn praktijk voortdurend tegenkom. Ik wil de woorden waardeloos of deprimerend niet in de mond nemen, maar internetdaten is niets voor jou. Het is een loterij met uitsluitend verliezers. Waarom zou je daaraan meedoen? Je wordt er nog ongelukkiger van dan je al bent. Want je bent ongelukkig, Lucas. Ik zie het aan je ogen.'

Lucas zweeg.

'Laat me je helpen, Lucas. Ergens op deze aardbol, waarschijnlijk dichterbij dan je denkt, loopt jouw ideale vrouw rond. En ik ga haar voor je vinden. Deze zomer wandel jij met haar langs het strand in Zuid-Frankrijk. En anders wel volgend jaar zomer.' Hij leunde wat naar voren en legde zijn rechterhand met de palm naar boven op tafel. 'Wat zeg je ervan? Zullen we met elkaar in zee gaan?'

'Ik hou niet zo van het strand.' Lucas glimlachte scheef terwijl hij het zei.

Nu liet De Beaumont een goedmoedige lach horen. 'Dat is een goeie. Een hele goeie. Rome dan? Wil je liever met haar naar Rome? Parijs? New York?'

'Dan het liefst New York.'

Gecapituleerd. Hij kon niet meer terug. Hij had a gezegd, nu moest hij ook b zeggen. Niet laf zijn. Wat had hij te verliezen, behalve twee keer tienduizend euro plus zevenhonderd euro voor dit gesprek.

En daar kwam de btw dan nog bij.

‘Dus we gaan verder?’

Lucas knikte.

‘Heel goed, heel verstandig. Ik wist het wel. Toen ik je uit je auto zag stappen wist ik heel al. Deze man is stevig genoeg om zich te laten helpen. Hij is bereid om’ – De Beaumont maakte intussen wat aantekeningen op een velletje papier – ‘in zichzelf te investeren. Dertigduizend euro is niet niks, dat realiseer ik me maar al te goed. Aan de andere kant, een auto is duurder en voor je levensgeluk...’

‘Dertigduizend?’ Lucas trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik kom niet verder dan twee keer tienduizend plus zevenhonderd voor dit kennis-makingsgesprek. Met de btw erbij zou dat dan...’

‘Plus advertentiekosten. Plus reiskosten. Ik kom bij jou thuis voor een persoonlijk gesprek over wie je bent en waar je van droomt en wat jou drijft in dit leven. Als het nodig is, kom ik nog een keer. Daarna ga ik actief voor je op zoek naar een vrouw en ze wonen niet altijd naast de deur. Is het geld een probleem voor je?’

‘Geenszins.’

‘Je bent natuurlijk in dienst van de publieke zaak, of mooier gezegd, de res publica, waar ik *as such* groot respect voor heb, echt groot respect, Lucas, laat daar geen misverstand over bestaan. Maar over het algemeen zijn het niet de best betaalde banen. Al zul je van huis uit wel... Ik bedoel, ik neem aan dat je ouders... Waar ben je eigenlijk geboren?’

‘Landsmeer.’

‘Help me even.’

‘Ten noorden van Amsterdam. Niet zo ver van Broek in Waterland.’

‘Ah, vandaar dat je Eric Claassen kent. Wat deed je vader?’

‘Onderwijzer.’

‘Aha. Hoofdonderwijzer?’

‘Onderwijzer.’

‘Goed dat hij je heeft laten studeren. Was je zijn enige zoon?’

‘Hij leeft nog, mijn vader. Ik heb drie broers en een zuster en we hebben allemaal gestudeerd. En wij’ – nu even vriendelijk naar hem glimlachen – ‘hebben het allemaal afgemaakt. Maar luister eh... Axel, ik heb meer te doen vandaag, dus ik stel voor...’ Hij keek op zijn horloge.

De Beaumont stak zijn handen in de lucht. ‘Ik begrijp het. Ik zal mijn secretaresse vragen of ze jou belt voor een vervolgspraak.’

‘Laat haar mijn secretaresse bellen, Axel. Zij beheert mijn agenda.’

‘Uitstekend, Lucas. Uitstekend.’